

поезия доминира (ескплицитно и имплицитно) първият мотив (звучащата в „Покаяние“ молба недвусмислено го доказва). Може би поради своята вторичност в Яворовата поезия или тъй като е усвоен под напора на силна художествена конвенция, мотивът *поледено сърце* твърде бързо се износва, преръщайки се в не особено въздействащ реторичен похват.

* * *

В сравнение с поезията на другите български символисти у Яворов категориите *дух* и *душа* са най-диференцирани, натоварени с оразличаващи ги семантични функции. Тъй като на пръв поглед сякаш не съществува действаща норма за употребата на символичната двойка *дух/душа*, се налага да изведем и формулираме сравнително устойчивия семантичен код, предписващ точно определени проявления на двете категории, а след това да опишем разрастването му – как бива спазван или, напротив, как демонстративно се преобръща в някои поетически текстове. Смятаме, че дотук поне донякъде успяхме да разколебаем наложилата се представа, че в късната Яворова поезия доминира *душата*⁵¹. Оказва се, че употребата и значението на останалите интровертни реалии са съвсем равностойни на употребата и значението на *душата*, че в някои текстове на поета *душата* е дори с подчинена семантична стойност („Песен на песента ми“, „Две души“), че в други творби присъства с функции, аналогични на тези на *гърдата* („в душата зной и мраз“; „Цял свят понесох в своите гърди“ – „Предчувствие“), че е възможно да бъде и напълно заличена в даден текст поради осезателното присъствие на *неприспаното сърце* („Дни в нощта“, „Сфинкс“, „Покаяние“). Обаче на фона на цялата Яворова лирика всички тези случаи изглеждат частни и частични – изобщо не са в състояние да опровергават утвърдената представа, че късният Яворов изповядва предимно визии за *душата* и че единствено тя е призвана